

Vàreu tenir una infància molt musical...

—Sí, mon pare és músic clàssic, de conservatori, molt estudiós, té la carrera de flauta clàssica i harmonia i vaig viure una infància molt musical. Era sortir de l'escola i anar a solfeig, tornar a l'escola i a la vesprada anar a solfeig una altra volta, a piano, i així tres voltes per setmana.

—Com vàreu fer el salt de València als Estats Units?

—Des de l'edat de quinze anys fins a disset vaig anar al Conservatori a fer el grau mitjà de clarinet. Llavors em van donar una beca per al Berklee College of Music de Boston i vaig venir cap als Estats Units. De veure gent com Perico Sambeat, ja m'havia interessat pel jazz i ací m'hi vaig apassionar moltíssim. Imagineu-vos, a divuit anys ací, sense saber parlar ni res, que em vaig haver de muntar la vida a la meua manera, com vaig poder. Allò va ser molt interessant i molt fructífer.

—I a partir d'aquí va veure molt clar que el jazz era el que més us agradava?

—Amb la música, sí que m'hi sentia més a gust, amb la música més improvisada, intentant trobar un llenguatge propi. Més que no pas al conservatori, que era estudiar peces i solament d'una manera i d'unes estètiques determinades. I el professorat també és molt tancat. Hi ha molts filtres a passar, total, per a acabar tocant en una orquestra o ser professor, que tampoc no era... Allà no hi veia un futur en què pogués viatjar o desenvolupar-me més com a músic, no tan sols d'una manera molt determinada.

—Guardeu un mal record de l'època del conservatori?

—El món clàssic, tal com el vaig experimentar, va ser dur. Els professors espremen molt. Pense que estan frustrats o alguna cosa semblant. No ho sé, personalment no m'ha agradat. M'encanta la música clàssica, n'escolte moltíssima, el meu pare té uns arranjaments d'orquestra que transcriu amb un *walkman* i m'he criat amb això, però és un món que no m'agrada. M'agrada més veure la música com una cosa més folklòrica, no tan elitista.

—Abans d'anar-vos-en a Nova York, vàreu viure tres anys a Boston. Què hi vàreu anar a fer?

El saxofonista de jazz Javier Vercher (Madrid, 1978), valencià d'adopció, encara no té trenta anys, però ja ha publicat dos discos i aquests pròxims mesos en sortiran dos més. Des de 1998 viu als Estats Units, actualment a Nova York. EL TEMPS el va entrevistar en una pausa de la gira d'Alejandro Sanz, en la seva primera experiència 'pop'.

Javier Vercher a casa seva, a Nova York. Ha publicat *Wheel of time* i *Introducing Javier Vercher Trio*, a Fresh Sound New Talent.

“Als EUA he progressat més ràpidament perquè m'he hagut d'espavilar”

—La meua dona és d'allí. La vaig conèixer fa uns nou anys i ens n'hi vam anar a veure què hi passava. Vaig conèixer-hi molts músics interessants, s'hi enregistren molts discs, pots tocar-hi cada nit, diuen que és la millor ciutat dels Estats Units en música en viu; si més no, és molt dinàmica. Però és clar, sempre tens la sensació que has d'anar a Nova York per saber què passa en realitat. Aquesta ciutat sempre és a l'avantguarda i si vols tocar jazz o, almenys, gravitar en aquest entorn, doncs hi has de venir. I vaig venir-hi. Hi ha moltíssims músics amb

qui pots aprendre i aprofundir una mica més.

—Com us ha anat?

—A mi, personalment, m'ha ajudat molt i n'estic contentíssim. És un procés lent perquè arribes a aquesta ciutat, no tens feina, t'has de muntar la vida i és caríssima. Al principi dius: “Uau, què hi faig ací, si podria ser a Espanya, treballant i bé?” Però després passen un parell d'anys, comences a connectar amb gent, veus que toques més bé i que el teu concepte musical es va enriquint molt. I comences a veure una llum al final del túnel que t'ajuda

a anar-te superant i a veure les coses amb més perspectiva.

—**Aquí també heu trobat gent important que us ha donat un cop de mà, com el bateria Rakalam Bob Moses, oi?**

—Sí, definitivament ell és una de les persones que més m'ha influenciat, en la meua manera d'entendre la música. És un músic d'aquella generació dels 60, 70, i aquells anys en el jazz van passar moltíssimes coses. Coltrane s'havia mort i havia deixat un feix de llum que molta gent va seguir i es va transformar en una música molt energètica. Aleshores, quan et trobes una persona com aquesta, que veus que t'ajuda a entendre més bé les coses, doncs et fa molt impacte i n'aprens moltíssim, perquè és fer-ho de primera mà. No és escoltant un CD, en què potser les notes et diuen alguna cosa però no n'entens l'esperit ni què hi ha darrere. La veritat és que ha estat una benedicció haver conegut gent com aquesta.

—**John Coltrane també ha estat un referent vostre...**

—Aquell home era d'una intensitat, d'una espiritualitat molt forta, un referent universal, crec que com Stravinsky o Béla Bartók, que van buscar i buscar fins a la mort. Un so, moltes etapes, va desenvolupar moltíssim.

—**Tot i ser tan jove, ja heu tingut uns quants reconeixements. Teniu la percepció que la vostra carrera va massa de pressa?**

—Sabeu què passa? Que fa molts anys que vaig sortir de casa, he viscut a molts llocs i he conegut molta gent. Musicalment, sí que sent que aprofundesc, i això m'alegra. Però la carrera... tampoc no és que vaja gaire de pressa, crec que és l'evolució normal. Respecte als reconeixements, és clar que n'estic content. Com de poder enregistrar amb un segell (Fresh Sound New Talent, de Barcelona) que em dona carta blanca per a fer el que vulgui.

—**Aquest progrés, aquí ha estat més ràpid?**

—Ací ha estat més ràpid perquè m'he hagut de traure les castanyes del foc, per dir-ho d'alguna manera,

i això t'ajuda molt. Pots estar sis mesos treballant en un restaurant, deu hores el dia, fatigat, i quan tornes a casa dius: "Què haig de fer?" En aquesta ciutat tothom és molt independent, notes que la ciutat et dona un *punch* ['empenta'], que t'ajuda molt. Has de presentar propostes interessants, molt ben preparades, presentar-les molt bé, no pots anar amb qualsevol cosa. Has d'anar a gent que et pot ajudar i exposar-los bé el tema, perquè et diguen "Ok, et donarem una oportunitat."

—**Teniu previst d'actuar pròximament a l'estat espanyol?**

—Sí, tinc cosetes, però és difícil. Hi ha molts festivals, però de propostes espanyoles n'hi ha poques i a mi tampoc no em semblen prou potents. Hi ha Chano Domínguez, o coses més flamenques, però el jazz allà em sembla que encara és jove. T'adones que no és una cosa més aviat cultural com anar a tocar amb l'Institut Cervantes a Grècia o on siga. El públic vol veure algú americà i el programador, que s'hi gastarà molts diners, vol algú que li omple el teatre, i estem en això.

—**Quins altres projectes teniu?**

—Al desembre, quan acabi la gira que faig amb Alejandro Sanz, sortirà un disc que hem fet amb el Perico Sambeat i al març tinc una gira per l'estat espanyol, l'estat francès i Luxemburg. Quan tornem, enregistrarem en un local amb el bateria Brannen Temple i el contrabaix Edward Perez.

—**Com va l'experiència amb Sanz? Hi tornareu?**

—Ha estat una cosa més per a provar i per a tancar alguns comptes pendents, sobretot amb mon pare. Com a saxofonista està bé fer-ho i adonar-te que no tot és llevar-te a ta casa i fer la vida, més o menys, de sempre. Però és sortir del teu món per anar a un altre que és com una presó i aquesta presó te l'has de fer teua i has de continuar evolucionant, saber-hi estar. Viatges molt, concixes llocs, però ja tinc ganes de tocar coses més sòlides i aprofundir més la música, que és el que m'omple més. Un cop està bé, però no crec que repetesca. I menys després d'haver-vos-ho dit!

Jordi Carreras
Nova York